

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/111/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117216589
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117216589.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobkyne: F. B., M.. XX.XX.XXXX, Q. L. Š. XXX, XXX XX U., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/195/2017-30 zo dňa 25. 10. 2017, takto jednohlasne

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má vo vzťahu k žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 22. 6. 2017 žiadala, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť jej sumu vo výške 500 eur titulom primeraného finančného zadost'učinenia. Žalobu vo veci samej odôvodnila tým, že v konaní vednom na tunajšom súde pod sp. zn. 28C/312/2014 sa ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku zo dňa 6. 8. 2014, ktorý vydal Slovenský arbitrážny súd a zároveň žiadala, aby súd určil neprijateľné zmluvné podmienky. Súd prvého stupňa rozhodcovský rozsudok v celom rozsahu zrušil a zároveň určil neprijateľnosť zmluvných podmienok rozsudkom zo dňa 14. 3. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10. 5. 2017. Dodávateľ zneužil svoje postavenie, nepostupoval voči nej ako spotrebiteľke s odbornou starostlivosťou, nedodržel zákon, keď použil na uplatnenie práv na rozhodcovskom súde voči nej neplatnú rozhodcovskú zmluvu, preto od neho požaduje primerané finančné zadost'učinenie, ktoré má mať sankčnú a odrádzajúcu funkciu, ale aj funkciu relutárnu. Žalovaný sa k žalobe žalobkyne vyjadril v písomnom podaní, súdu doručenom dňa 31. 7. 2017, v ktorom žiadal žalobu žalobkyne v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že z podanej žaloby vôbec nie je zrejmé, aké právo žalobkyne bolo porušené. Rovnako sa z tej istej zmluvy domáha žalobkyňa primeraného finančného zadost'učinenia v konaní pod sp. zn. 17Csp/14/2016, kde požadovala v rámci uplatneného nároku sumu 300 eur. Žalobkyňa si ako spotrebiteľ neuplatňovala v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností. Túto právnu skutočnosť predchádzajúce úspešné uplatnenie práv a povinností si žalobkyňa mylne zamieňa s tým, že medzi účastníkmi konania prebehlo konanie, v ktorom sa rozhodlo o zrušení rozhodcovského rozsudku a neprijateľných zmluvných podmienkach. Na strane žalobkyne nenastala žiadna ujma, resp. majetková škoda. Na priznanie žalobkyňou uplatneného nároku neexistuje žiadny skutočný a zákonný dôvod.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého rozsudkom OS Prešov č.k. 28C/312/2014-88 zo dňa 14. 3. 2016 súd zrušil rozhodcovský rozsudok vydaný Slovenským arbitrážnym súdom, zriadený spoločnosťou Slovak arbitration court, s.r.o. so sídlom Krížna 56, Bratislava pod sp. zn. 245/06/14 zo dňa 6. 8. 2014, odložil vykonateľnosť tohto rozhodcovského rozsudku a zároveň určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX pod bodom 8.4 a pod bodom 8.1 je neprijateľná zmluvná podmienka. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu vyplýva, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená vo formulárovej podobe, ktorú predkladal žalovaný ako dodávateľ žalobkyni ako spotrebiteľke a nebola individuálne dojednaná, pretože žalobkyňa nemohla ovplyvniť jej obsah. Žalovaný predložil na základe tejto rozhodcovskej zmluvy vec na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý sám vybral a spotrebiteľka tým stratila možnosť brániť sa. Súd mal za to, že takáto rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Neobstojí ani tvrdenie, že v súčasnej dobe je exekučný poriadok nastavený tak, že takýto rozhodcovský rozsudok nemá možnosť byť exekučným titulom. To však samo o sebe neznamená jeho nulitosť, rozhodcovský rozsudok je vydaný, a preto je dôvodné o tom rozhodnúť. Súd v tomto konaní určil, že v zmluve o úvere v bode 8.1 a 8.4 sú neprijateľné zmluvné podmienky. Tie boli už niekoľkokrát vyhlásené za neprijateľné, pričom rozhodnutia súdov sa stali právoplatnými. Rozsudok súdu prvého stupňa bol potvrdený rozsudkom KS v Prešove č.k. 12Co/100/2016-113 zo dňa 22. 3. 2017. Z pripojeného spisu OS Prešov bolo súdom zistené, že žalobkyňa v konaní pod sp. zn. 17Csp/14/2016 si uplatnila finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur na základe toho, že v pôvodnom konaní pod sp. zn. 11C/39/2014 súd rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia a určil neprijateľné zmluvné podmienky. Ako spotrebiteľka v konaní bola úspešná. Súd rozsudkom č.k. 17Csp/14/2016-41 zo dňa 15. 3. 2017 rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň rozhodol o tom, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola úspešná v konaní pod sp. zn. 11C/39/2014, keď súd rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia a určil zároveň neprijateľné zmluvné podmienky. Podľa názoru súdu sú preto splnené všetky zákonné podmienky na priznanie primeraného finančného zabezpečenia. Právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní dňa 16. 10. 2017 mala za to, že výsluch žalobkyne nie je potrebný pre toto konanie. Zároveň uviedla, že žalovaný poskytol žalobkyni titulom zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX finančné prostriedky vo výške 1 284,25 eura, pričom žalobkyňa zaplatila žalovaného titulom poskytnutého úveru sumu 465,66 eura.

4. Súd vec právne posúdil podľa ust. § 1, § 2 písm. a), § 3 ods. 3 a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a dospel k nasledovným záverom.

Súd žalobu žalobkyne považoval v celom rozsahu za nedôvodnú. Súd poukazuje na rozhodnutie KS Žilina sp. zn. 11Co159/2015 zo dňa 25. 5. 2015, kde súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že z hypotézy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinnosti zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia.

10. Rovnako súd poukazuje na rozsudok KS v Prešove sp. zn. 14Co91/2012, ktorý k výkladu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa jednoznačne konštatoval, že s ohľadom na jeho neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení.

11. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je podmienený úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom v súdnom konaní, čo však nie je prípad žalobkyne v tomto konaní. Podľa názoru súdu ustanovenie § 3 ods. 5 tretia veta

zákona o ochrane spotrebiteľa v žiadnom prípade nemožno vykladať tak, že je to automaticky duplicitný peňažný nárok spotrebiteľa za akýkoľvek úspech v spotrebiteľskom spore.

12. Z rozhodnutia OS Nové Zámky sp. zn. 9C130/2012 zo dňa 24.6.2013 vyplýva, že ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie možno priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa.

13. Primárnym zmyslom priznania primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi je reparácia takých následkov protiprávných konaní zasahujúcich do jeho práv a právom chránených záujmov, ktoré nie sú škodou, ani bezdôvodným obohatením. Na rozdiel od neoprávneného zásahu napr. do osobnostných práv fyzickej osoby sa vznik ujmy nevyžaduje. Vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie zákon viaže iba na úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti od zodpovednej osoby na súde. Výšku finančného zadosťučinenia, či kritéria pre posúdenie jej primeranosti však zákon nevymedzuje. Určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je tak v plnej dispozícii spotrebiteľa, ktorý pri jeho požadovaní nie je normatívne nijako limitovaný. V dôsledku tohto špecifika je možnosť zneužitia uvedeného inštitútu veľmi vysoká.

14. Súd je toho názoru, že žalobkyňa formálne preukázala splnenie všetkých zákonných predpokladov na priznanie uplatneného nároku v zmysle § 3 ods.5 vety poslednej Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Mala totiž postavenie spotrebiteľa a v predchádzajúcom súdnom spore úspešne uplatnila porušenie povinností žalovaného ako dodávateľa voči nej v zmysle právnych predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa. Súd chápe primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. ako inštitút, ktorý má funkciu satisfakcie pre spotrebiteľa, voči ktorému sa dodávateľ zachoval nepoctivo, ale má aj sankčnú funkciu voči nečestnému dodávateľovi, aby ho odradil od pokračovania v nezákonných praktikách voči spotrebiteľom. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené. Súd má teda postihovať nepoctivých dodávateľov, k čomu slúžia rôzne právne inštitúty, či už spomínaný inštitút primeraného finančného zadosťučinenia, alebo aj vyslovenie záveru o neplatnosti zmluvných podmienok alebo celej odplaty za úver. Súd pripomína, že práve z pohľadu spomínanej vyváženosti však súd nemôže neprihliadať na tú skutočnosť, že aj žalobkyňa sa nezachovala poctivo, ak z poskytnutého úveru vo výške 1 284,25 eura zaplatila žalovanému titulom poskytnutého úveru iba sumu 465,66 eura, čiže nevrátila mu ani polovicu z poskytnutej sumy. Súd považuje za nespravodlivé, aby poskytol právnu ochranu žalobkyni a priznal jej uplatnený nárok, keď sama nesplatila žalovanému ako veriteľovi ani polovicu z poskytnutých finančných prostriedkov. Výkon práva žalobkyne musí byť v súlade s dobrými mravmi. V opačnom prípade mu súd nemôže poskytnúť právnu ochranu. Súd teda dospel k záveru, že aj žalobkyňa sa správala nepoctivo, ak nesplatila žalovanému ani polovicu z poskytnutej finančnej sumy. Už táto skutočnosť je pre ňu satisfakciou pre porušenie jej práv spotrebiteľky zo strany žalovaného. Súd poukazuje na rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 14Co91/2017 zo dňa 10. 10. 2013, ktorého záver spočíva v nedôvodnosti primeraného finančného zadosťučinenia v prípade neuhradenia istiny úveru zo strany spotrebiteľa.

15. Súd je toho názoru, že na strane žalobkyne nevznikla, ani nemohla vzniknúť žiadna majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala dôvodnosť nároku na finančné zadosťučinenie. Súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 210/2004, podľa ktorého cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, príp. príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva.

16. Podľa názoru súdu na priznanie uplatneného nároku neexistuje žiaden zákonný dôvod. Zo zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa jednoznačne vyplýva a podľa názoru súdu zákonodarca podmienil právo na primerané finančné zadosťučinenie takým porušením práva spotrebiteľa alebo povinnosti ustanovenej v jeho prospech, proti ktorému sa spotrebiteľ proti porušiteľovi domáhal ochrany svojho práva na súde. Podľa názoru súdu by malo ísť o nejaké konkrétne ohrozené alebo porušené právo a ktoré mu zároveň spôsobilo, resp. bolo spôsobilé privodiť ujmu. Potvrzuje to napokon aj požiadavka primeranosti zadosťučinenia, ktorá sa pri satisfakcii za porušenie práva alebo povinnosti môže posudzovať, resp. pomenovať len podľa okolností, za ktorých sa

spotrebiteľ domáhal alebo musel domáhať ochrany na súde a rozsahu závažnosti ujmy vzniknutej, resp. hroziacej spotrebiteľovi z porušenia tých práv alebo povinností, proti negatívnym následkom ktorých sa na súde ochrany domáhal.

17. Z uvedených dôvodov má preto súd za to, že žaloba žalobkyne je v celom rozsahu nedôvodná, a preto ju súd zamietol.

18. Žalobkyňa v podanom odvolaní navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Poukázala na to, že základným konaním, na ktoré nadväzuje jej žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bolo konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28C/312/2014 o zrušenie rozhodcovského rozsudku a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, v ktorom bola v celom rozsahu úspešná. Okrem zrušenia rozhodcovského rozsudku, súd v základnom konaní určil aj za neprijateľné zmluvné podmienky naformulované žalovaným.

20. Poukázala tiež na rozsudky Krajského súdu v Prešove v prospech spotrebiteľov, uplatňujúcich si proti dodávateľom primerané finančné zadosťučinenie, na základe porušenia spotrebiteľského práva v predchádzajúcom súdnom konaní, na ktoré žaloby o primerané finančné zadosťučinenie nadväzujú.

21. Ak bol spotrebiteľ v základnom súdnom konaní so spotrebiteľským právom úspešný, tak § 3 ods. 5 tretia veta ZoOS v takom prípade žalobu o primerané finančné zadosťučinenie zamietnuť neumožňuje. Ďalšie okolnosti posudzované v každej veci individuálne môžu mať vplyv len na výšku primeraného finančného zadosťučinenia.

22. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, či zmenu. Rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť.

23. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

24. V súvislosti s úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/389/2015 zo dňa 14. 06. 2016, v ktorom najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

25. Bez akýchkoľvek pochybností je teda v tejto veci základ nároku daný, pričom súd prvej inštancie v bode 14 odôvodnenia rozsudku konštatuje, že žalobkyňa formálne preukázala splnenie všetkých zákonných predpokladov na priznanie uplatneného nároku v zmysle § 3 ods. 5 vety poslednej zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Mala totiž postavenie spotrebiteľa a v predchádzajúcom súdnom spore úspešne uplatnila porušenie povinnosti žalovaného ako dodávateľa voči nej v zmysle právnych predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa.

26. Treba prisvedčiť odvolateľke, že ak bol spotrebiteľ v základom súdnom konaní so spotrebiteľským právom úspešný, tak § 3 ods. 5 veta tretia ZoOS v takom prípade žalobu o primerané finančné zadosťučinenie zamietnuť neumožňuje.

27. Ak podľa názoru súdu prvej inštancie aj žalobkyňa sa správala nepoctivo tým, že nezaplatila žalovanému ani polovicu z poskytnutej finančnej sumy a už táto skutočnosť je pre ňu satisfakciou pre porušenie jej práv spotrebiteľky zo strany žalovaného, tieto okolnosti je možné zohľadniť pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia.

28. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

29. Keďže súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil nesprávnou interpretáciou správne použitého právneho predpisu a uvedenú interpretáciu vo vzťahu k základu nároku náležitým spôsobom nevysvetlil, je potrebné tento postup hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalobkyni, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

30. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP bude vychádzať z toho, že z dôkazov, ktoré sú v spise vyplývajúce preukázanie základu nároku, pričom je potrebné rozhodnúť o jeho výške. Opätovne rozhodne tak, aby štruktúra odôvodnenia rozhodnutia zodpovedala zásadám vyplývajúcim z ust. § 220 ods. 2 CSP.

31. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

32. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).